

Напішы ж ты мне, Язэпка, —
 Ўспомні, брат, аб нашай дружбе,
 Аб усім, што гэнам бачыш,
 Аб сваім жыцці, аб службе.

Як ты час праводзіш вольны,
 З кім там знаешся, гамоніш;
 Як ты журбу, як ты гора
 Ад сябе штодзенне гоніш.

Буду дзякаваць за гэта,
 Буду знаць, што ёсць жа гдзесьь
 Мой Язэпка, мой каханы,
 Мой прыяцель...

Твой Алесь.

1916

ПАХОДНАЯ

Загрымелі ў барабаны,
 Заігралі ў трубы —
 Раскаціўся грукат грому
 Чалавечай згубы.

Закурылася дарога,
 Заіржалі коні,
 Праваджала маці сына
 Па зялёнай блоні¹.

Залівалася слязамі,
 Каля стрэмя йдучы:
 «Завісаюць над табою,
 Галубок мой, тучы...

Загнятуць цябе марозы,
 Мой пякнюткі квеце,
 Астануся я зязюлькай,
 Сірацінкай ў свеце...»

Пацяшаў яе хлапчына:

«Супакойся, мама,
 Не навекі ты за мною
 Зачыніла браму.

Яшчэ будзе вараненькі
Капыцікам біці:
— Выйдзі, выйдзі, гаспадыня,
Сыночку адкрыці!..
Яшчэ будзе вараненькі
Весела іржаці:
— Выйдзі, выйдзі, гаспадыня,
Сыночка ўстрачаці!»

1917

* * *

Хто сказаў: «І я з народам»,
Хто з ім попlech стаў, як з братам,
Хто пайшоў з ім роўным ходам
К роўным зыскам, к роўным стратам, —
З тым і я. Няхай жа ліча,
Будзе трэба — хай пакліча.

Хто ж сказаў, а потым здрадзіў,
Хто пайшоў, а потым кінуў,
Хто ў душы сумленне згладзіў!
Ў кім апошні сорама згінуў, —
Хай дрыжыць. У дзень прысуду,
Ў страшны дзень, я сведчыць буду!

1917

ЛІСТОК І НАДЗЕЯ

Высока-высока
На дрэва галінцы
Дрыжэў адзінока
Лісток на вярбінцы, —
Маленькі, зжаўцелы,
Ледзь-ледзь ён трымаўся,
Баязна, нясмела